

на полето. Другаритѣ ми, ще Ви разкажетъ, какъ и съ какво геройство съмъ се борилъ съ врагътъ.“

„На 9-й Септемвий сутринтъ, за насъ доде телеграма отъ Н. ВИСОЧЕСТВО, да ни произведжтъ въ *портупей-юнкери*. Сега вече утиваме по дружинитѣ и отъ тамъ ще заминемъ за Кюстендилъ, на македонската граница, да чакаме съ нетърпение, нашия заклѣтъ врагъ. Въ сѣбота сме въ Видинъ и въ недѣле тръгваме за турската граница.“

„Жалко ми е, че не ще можемъ да се видимъ, за послѣденъ пжтъ, но що да правимъ, сѣдбата е така рѣшила. Не се грижете за нищо, Богъ е съ насъ и ще ни помогне да се върнемъ побѣдители. Тогазъ, като се видимъ, ще Ви разкаже на дълго за всичко.“

„Поздравете всички роднини, братя, сестри и съсѣди.“

„Сбогомъ майко, сбогомъ тейко; сбогомъ братя и сестри; сбогомъ родно огнище, гдѣто съмъ порасналъ; Сбогомъ отечество и ти Карлово, гдѣто съмъ първа кърма засукалъ; сбогомъ, сбогомъ, сбогомъ.“

„Простете ми, мили родители, ако нѣщо съмъ Ви прѣгрѣшилъ. Не могж повече да пиша, че тжгата ми надви и ржката ми испуска перото.“

„Съ сърдеченъ поздравъ, Вашъ синъ, портупей-юнкеръ Г. Загорски.“

